

Първа глава

10 декември 2007 г.

Каролайн си пое дълбоко дъх, когато шаферките започнаха да закопчават гърба на роклята – не че имаше нужда, роклята бе дори малко хлабава. Беше отслабнала още след последната проба въпреки строгото предупреждение на шивачката да внимава. Не беше нарочно, но напоследък не спеше добре и все си намираще нещо за вършене, работа, с която да се заеме. Радваше се, когато намираще време по за половин набързо изгълтан сандвич и недопито лате. Не съжаляваше; скулите ѝ бяха изпъкнали, а под ключиците се очертаваха приятни трапчинки, които досега не се забелязваха. На Барт му харесваха новите ѝ, по-стегнати форми, всеки ден изразяваше възхищението си, затова тя се зарече след медения месец да не пропуска нито една от двете си тренировки на седмица с личен треньор и да не си позволява отново да се поддаде на опасния навик всяка вечер да поглъща огромни количества храна и да се превърне в типичната занемарена булка. Не помнеше някога да е била слаба – в никакъв случай не беше дебела, но краката ѝ си бяха набити, лицето кръгло и затова хората я наричаха пухкава, въпреки че бе в края на двайсетте и вече не ѝ отиваше да я наричат пухкава. Беше ѝ приятно, че е от момичетата, които влизат в някой магазин, избират безпроблемно най-тесния чифт панталони и са спокойни, че ще им станат. Беше ѝ приятно, че може да се съблече пред Барт, да усети погледа му по дупето си и да знае, че той няма да се разочарова, че е забелязал колко е вирнато, съвършените линии

отдолу вместо нежните, вълнообразни трапчинки на целулитата, за който се притесняваше преди.

Преди. Преди Барт. ПБ, както обичаха да се шегуват приятелките ѝ. Доколкото си спомняше, Хариет измисли съкращението, а на Изи и Стела им допадна. Превърна се в част от езика им, изразите, които бяха само на тях четирите и ги сбליжаваха, грижливо създадена азбука от стари спомени и тайни шеги, завоалирани подмятания за бивши гаджета, докато за настоящите говореха с още повече недомлъвки. Двете с Хариет пазеха най-старите спомени. Как иначе, познаваха се от тринайсетгодишни. Още малко и щяха да станат двайсет години оттогава. Това си беше цял един живот, в който бяха излизали вечер, обикаляйки до среднощ клубовете; по цял следобед пиеха кафе и похапваха морковена торта в кафенето на ъгъла до къщата на родителите ѝ, преспиваха в дома на едната или на другата и се наливаха с вино в кухнята по време на партита.

Приятелството с Изи бе второто по дълготраене. Младата жена бе съпруга на брат ѝ Джеймс и Каролайн положи големи усилия да се сприятели с нея, след като двамата се събраха. Беше очарована, че ще си има сестра, нищо че беше просто снаха, и истински пленена от Изи, която бе впечатляваща, амбициозна, упорита, носеше минироклички, обсипани с пайети, които подчертаваха дългите ѝ крака, и успешно командваше кухненския персонал в ресторанта, на който беше управител. Тя просто идваше от различен свят. Освен че беше надменна и дръпната, бе въвлякла Джеймс, а с него и Каролайн в своя свят, водеше ги на откривания на нови ресторанти, една съботна вечер ги настани на масата на главния готвач в своята кухня, водеше Каролайн да пазарува от любимите си магазини *Либърти* и *Джон Луис*, по пазари и интересни бутичета, закътани в Ист Енд, в които Каролайн никога не би събрала смелост да влезе, ако не беше с Изи.

Стела се беше появила последна с широката си усмивка и алени устни, пръстите ѝ – обсипани с винтидж накити, с приятен смях и неповторимо умение да превърне всяка сбирка в диво

парти. Първоначално беше приятелка на Хариет, но се вмести прекрасно в малката им групичка, сякаш мястото бе създадено специално за нея, и четирите се превърнаха в компания. Не бяха само четирите, разбира се, не биваше да забравя и момчетата – Джеймс, брат на Каролайн и съпруг на Изи; Уил, гаджето на Хариет и най-стар приятел и съученик на Джеймс, а със Стела вървеше Джони, дивият необуздан Джони, музикант, който бе успял да очарова всички, защото им се струваше, че живее извън границите на нормалния живот. Открай време бяха седмината, а празното място до Каролайн създаваше неудобство, макар останалите да се преструваха, че не се чувстват неловко, когато ходеха на ресторант и сервитьорът изчакваше, за да разбере дали няма да дойде още някой, или когато момичетата обядваха заедно и останалите започваха да се оплакват от половинките си, а Каролайн просто се усмихваше, кискаше и въртеше очи заедно с тях, сякаш знаеше какво е да живееш с мъж, да събираш мръсните му чорапи от пода, да подреждаш ботушите му до вратата, да има някой, който да се прибере и да пита какво ще вечеряте или да го накара да заключи задната врата, преди да си легнете.

ПБ. Напоследък ѝ се струваше сякаш онова време е минало отдавна, сякаш живееше във ваза с мътна вода, в която цветовете са били оставени прекалено дълго и стъклото се е лекьосало, но той се появи и счупи стъклото и неочаквано светът стана не просто по-светъл, по-ясен, пълен с възможности и слънце, но и по-весел и забавен. Каролайн не беше забавно момиче; вечно се притесняваше и стряскаше, когато на партита в университета се намираше някой да предложи игра с блеснали очи. „Истина или предизвикателство“, провикваше се въпросният някой или пък играта, в която трябва да познаеш какво е написано на лепкащото листче на челото ти или да пиеш, докато мислиш. В подобни моменти я завладяваше паника и тя се криеше дълго в тоалетната, защото това бе начинът да се измъкне. Барт обаче сложи край на криенето и я накара да разбере, че не е необходимо да се преструва на някой, който не е.

– Не мога да понасям глупавите, безсъдържателни играчки и много се радвам, че и ти не ги понасяш – обясни той. – Само недей да ми ги пробутваш. Ако приятелите ти не искат просто да си с тях, без да се включваш, значи не са ти никакви приятели.

Когато беше с него, се чувстваше достатъчно дръзка, за да го каже или поне нещо подобно.

– Съжалявам, но въобще не ме бива в тези неща и никога не съм ги харесвала.

Не бе събрала смелост за нищо повече, но и това, изглежда, беше напълно достатъчно. Той се оказа прав, хората наистина нямаха нищо против и тя оставаше да си седи на масата, да отпива вино и да наблюдава отстрани, докато вечерта се размиваше, наоколо плъзваха листчета с имената на известни личности и недопити шотове самбука, които оставяха лепкави кръгове по масата.

Двамата с Барт се забавляваха по различен начин, като зрели хора. Ходеха на специално организирани изложби, посещаваха откриванията на елегантни нови магазини, на дискусии, водени от известни хора, последвани от задължителното време за въпроси и отговори и коктейлни хапки. Каролайн не би избрала всички тези събития, но за Барт бе важно да присъства, а и обикновено се запознаваха с интересни хора, макар понякога тя да имаше чувството, че малко прекаляват, но пък, от друга страна, ходеше в най-новите ресторанти и беше в крак с новостите, чувстваше се по-полезна, поне така ѝ се струваше. Приятелите ѝ звъняха, когато се чудеха къде да заведат родителите си на вечеря или някое гадже на следобедна среща, а тя просто разлистваше дневника си и проверяваше кои места и събития са ѝ допаднали напоследък (слагаше златна звезда до най-успешните излизания отчасти тъкмо поради тази причина) и обмисляше добре какво да препоръча.

Беше сигурна, че Барт ще направи резервация за медения им месец – настояваше да бъде изненада – с помощта на някакъв консиерж. Той използваше фирмата *Хенри Бътлър*, соб-

ственост на Уил, за да ръководи живота си, или поне така ѝ се струваше понякога, а отначало, когато се събраха да живеят заедно, Каролайн веднъж изказа на глас опасенията си, че той го прави, защото тя не е достатъчно организирана.

– Много искам да ти помогна, скъпи – бе признала тя. – С удоволствие ще се заема с нещо... не знам, например ще уредя от пералнята да минават да вземат мръсните ти ризи, ще проверявам за билети за интересни театрални постановки. Разполагам с достатъчно свободно време.

Той я бе погледнал с широката си усмивка, показваща белите му зъби, благодарение на която тя се чувстваше така, сякаш е на върха на света и бе целунал пръстите ѝ.

– Знам, любима, че с удоволствие би се заела, но не и аз. Не искам да се превърнеш в мой роб, дневникът ти е пълен със задачи, които вършиш за мен. Та ти си ми гадже, не лична асистентка. А и скоро няма да ти остава никакво време. – След тези думи се беше ухилил широко и бе повдигнал игриво вежди, а тя веднага разбра, че той намеква за брак, сватба, след това и за бебета, но не си позволи да го попита какво има предвид, затова го целуна лекичко.

– Прав си, напоследък ме товарят все повече в работата.

След тези думи се наведе над дневника си, за да намери подходящо време и да заведе племенниците си в зоопарка.

– Освен това фирмата е на Уил, хубаво е да остане в семейството, нали така? С удоволствие му подавам бизнес. Джеймс ми се стори доволен, когато постъпих. – Ето че се беше ядосал. Издадоха го натъртеното „Джеймс“ и беглият намек, че Каролайн не е толкова доволна, колкото веселят ѝ брат, а тя не искаше Барт да си мисли подобно нещо, затова остави дневника и го прегърна през кръста.

– Разбира се, мили – прошепна тя до врата му, докато го обсипваше с леки, нежни целувки, които винаги го караха да стене. – Много ми е приятно, че подкрепяш Уил, защото той работи много упорито, за да върви бизнесът, и е почти член от семейството, както сам каза.

– Ами аз? – бе попитал той, премествайки ръката ѝ отпред на панталоните. – Какво ще кажеш за мен? – Тя въздъхна, когато пръстите на лявата му ръка я погалиха, докато с дясната сваляше блузата ѝ, усети горещия му дъх по кожата си и думите ѝ се изплъзнаха сами.

– Ти си всичко – бе прошепнала тя. – Ти си всичко.

– Каролайн? За какво си се замислила? Цялата поруменя. Знаем, че си срамежлива булка, но нали не искаш да изглеждаш като жена, която получава горещи вълни? Да извадя ли пудра?

Каролайн се погледна в огледалото и изпъна гръб. Хариет беше права, бузите ѝ наистина бяха поруменели. Съвсем като на срамежлива булка.

Обърна се към Хариет и поклати глава.

– Извинявай, просто... за момент ми стана горещо. Добре съм. Няма нужда да отваряш прозореца. Наистина съм добре. Изглежда, съм станала по-емоционална.

Хариет ѝ подаде чашата си шампанско и приседна на крайчеца на леглото. Четирите жени – Каролайн, Хариет, Изи и Стела – и дъщерята на Изи, Пърл – се бяха скупчили в детската стая на Каролайн, сега пълна с грим, тюл и високи токчета. Фотографът беше подредил всичките им букети в ъгъла на стаята. В средата беше поставил букета на Каролайн от розови и бели рози и мислеше да направи с тях снимки в близък план.

– Нищо чудно. Големият ден настъпи. Това е най-важният ден в живота ти, поне така разправят. Кажи, така ли е наистина?

Каролайн се усмихна.

– Честно казано, не знам. – Отново се обърна към Хариет. – Мислиш ли, че всичко ще се промени?

Хариет изви вежда.

– Не питаш подходящата шаферка, миличка. – Обърна се към Изи, отделила се в ъгъла на стаята в напразен опит да убеди заинатилата си Пърл да си сложи специално поръчаната за нея диадема, обсипана с цветя. Долната устна на Пърл беше издадена като корниз.

– Из... – Каролайн иска да научи тайните на брачния живот. Изи се обърна през рамо, без да крие напрегнатото си изражение.

– Господи, не ме питай, аз не съм в състояние да облека дори собственото си дете. – Даде знак на Хариет да ѝ долее шампанско. – Кой да предположи, че навремето въртях на малкия си пръст кухня, пълна с мъжкар, само с едно замахване на ръжена? Някой трябваше да ми каже, че с тях човек може да се справи много по-лесно, отколкото с деца.

– Никой не ти казва подобни неща, глупачке – долетя глас откъм прозореца, където се бе настанила Стела, протегнала ръка с цигара навън. – Това е част от заговора. Никой не се сеща да ти каже каква *адска* болка те раздира, докато раждаш, и колко е противна цялата тази работа. Като че ли всички са се обединили в мъжки клуб, станали са членове на някаква секта. Разбираш каква е истината, когато е прекалено късно.

– За бога, Стела – изви очи Изи. – Раждането на деца не е като участие в секта. – Думите ѝ обаче не прозвучаха достатъчно убедително.

– Напротив, мама му стара, точно така е. Изтощават те, докато не те лишат от воля, и тогава, докато се усетиш, започваш да бълваш глупостите, на които допреди няколко месеца си се подигравала. Отказваш се от всички забавни неща в живота, за да дундуркаш едно недорасло създание, което не се интересува от абсолютното нищо и знае единствено да пищи и да спи. Развиваш неестествен и мнозина биха казали нездрав интерес към акитата му. Дори докато е още кривогледа и покрито с млечни струпеи, ти тръбиш пред всички, които са готови да те изслушат, че малкото изродче е невероятно красиво. Как да го обясниш по друг начин освен като принадлежност към секта?

Каролайн се разсмя малко нервно.

– Сигурна съм, че е невероятно вълнуващо.

Стела я погледна с усмивка.

– О, Каролайн. Толкова си невинна. Толкова млада. – Тя се престори, че хлипа, и покри очи с опакото на ръката си.

Харriet се изправи и приглади роклята си.

– Я да престанете и двете. Ще вземе да избяга, преди да сме я качили в колата.

Каролайн поклати глава.

– Няма. Горя от нетърпение да се изправя пред олтара. Много се вълнувам.

Харriet изви очи зад гърба на приятелката си. Стела я видя и намигна. Предаността на Каролайн към годеника ѝ беше трогателна, но понякога приятелките ѝ не съдръжаха шегите си.

– Разбира се – кимна Харriet и протегна ръка към булото на Каролайн. – Кой не би се вълнувал. Не им обръщай внимание на тези дърти вещици. Бракът ги е превърнал в огорчени, кисели женища. Нещо като гроздето.

– Извинявай, Каролайн – рече Изи. Пърл най-сетне беше с диадемата, бодната под тъгъл, който можеше да бъде описан единствено като закачлив. Изи се бе отказала да я убеждава. – Не се опитвам да те откажа. Ама и ние сме едни шаферки! Ще бъдеш много щастлива. Сигурна съм. Бракът... – Тя замълча. – Бракът ще промени живота ти.

– Права е, Каро – намеси се Стела. – Ти ще бъдеш съвършената съпруга. Погледни се само. Час преди да се омъжа... до колкото си спомням, правех секс.

– Моля ти, кажи ми, че беше с Джони – въздъхна Харriet.

– Разбира се, че беше с Джони! Всъщност исках да кажа... бях с махмурлук, в червена минипола и леопардови обувки и... ами просто започнахме така, както искаме да ни върви. С всички е така. Изи, ти какво правеше час преди сватбата? Сигурно нещо съвършено. Организираща си всички. Сутринта си открила ресторант, а следобеда си сключила брак.

Изи се разсмя.

– Не си далече от истината. Шефът на кетъринга се беше разболял, затова бях в кухнята и подготвих хапките за сто и петдесет човека, защото няхах доверие на друг, който да поеме работата в последния момент. – Тя се изчерви едва забележимо

при това признание и вдигна ръце. – Просто съм маниачка на тема контрол, това е.

– Ха! – възкликна Стела. – Виждате ли? Започва така, както ще продължи. Аз съм безотговорна, Изи е маниачка на тема контрол, а ти си съвършено спокойна и изискана, също като принцеса.

– За бога – изсумтя Хариет, докато гласеше булото на главата на Каролайн и започна да го оправя на гърба. – Престанете с глупостите и да облечем принцесата булка, за да стане госпожа Боуман.

Хариет може и да протестираше, но не можеше да не признае, че Каролайн изглежда съвършена. Докато оправяше роклята и закопчаваше мъничките копчета на гърба, облечени в дантела, тя се запита какво ли ще прави час преди собствената си сватба и как ли ще анализира Стела действията ѝ, ако някога се стигнеше до това. Уил с нищо не показваше, че е готов да я отведе пред олтара, а двамата бяха заедно по-дълго от останалите в компанията. Не, спря се тя, не и днес. Днес не беше техният ден с Уил.

Тя изпъна гръб и трите жени застанаха мълчаливо зад Каролайн пред огледалото.

– Миличка – заговори тихо Изи, – прекрасна си.

Каролайн притаи дъх. Никога преди не се беше чувствала прекрасна. Понякога бе симпатична. Често се случваше да е привлекателна. В повечето случаи бе докарана, но чак прекрасна. Никога досега. Усмихна се и погледна приятелките си. Прави бяха. Започваше така, както възнамеряваше да продължи. Бе заобиколена от хората, които обичаше, предстоеше ѝ да се омъжи за сродната си душа и бе по-щастлива откогато и да било. Животът ѝ щеше да се промени и тя бе готова да се наслади на всеки миг.

Нова година 2007

– Боже, Каролайн, беше прекрасна. – Изи Ратбоун проточи врат над рамото на зълва си, стиснала бутилка шампанско в едната ръка и поднос, отрупан с прибори, в другата. Целуна Каролайн по бузата, докато минаваше покрай нея. Дългата дъбова маса в кухнята на Джеймс и Изи беше пълна, всички прибори, чинии и салфетки за партито бяха подредени в спретнати редички, на купчини, а по останалата част от плота бяха пръснати снимки от сватбата.

Изи преброи наум приборите, докато се радваше на първите снимки на Каролайн и Барт като съпрузи. Тя, изглежда, винаги се занимаваше с едно и същевременно мислеше за друго. Беше свикнала да раздвоява вниманието си по този начин. Това беше едно от първите неща, които научаваш, щом станеш майка. Погледът ѝ се плъзна по вилиците, обърнати настрани, в една посока, извивките плътно прилепнали.

Беше постлала бяла покривка и бе изтласкала масата до стената на просторната кухня. Бяха направили разширението на триетажната си къща на нива миналата година, за да използват пълната широчина на етажата, а за пристройката бяха избрали стъклен покрив, през който нахлуваше следобедната светлина и слънчевите лъчи се отразяваха в огромната фурна. По същото време преборудваха кухнята с дървени шкафове, ръчно боядисани в убито зеленикаво-сиво, в средата с остров с гранитен плот и мивка, снабдена със специално кранче за гореща вода и от типичните за ресторантските кухни ръчни душове, за които Джеймс настоя, а тя съжаляваше, че се бе съгласила, защото смесителят пръскаше в цялата кухня, ако случайно го насочиш малко настрани или някое от децата успееше да се качи на стол и да го спипа, което се случваше поне по веднъж на ден, откакто разбраха какви поразии могат да направят с въпросната проклетия.

Изи погледна към далечния край на масата. Ножовете я дразнеха. След като ги подреди, установи, че заемат прекале-

но много място, а ако ги сложеше в чаша, нямаше да има никаква симетрия, тъй като останалите прибори бяха на плота; все още не беше измислила подходящо решение. Въздъхна и погледна снимките от сватбата, подаде бутилка шампанско на Джеймс, когато той влезе, и го погледна многозначително, за да се сети, че *е твоя работа да доливаш, така че не очаквай аз да свърша и това*. Той ѝ намигна и тя веднага омекна, след което му се усмихна. Това му беше хубавото да си с даден човек толкова дълго – способността да се разбирате без думи, да довършвате изреченията си, да проведете цял разговор, без да изречете и дума.

Каролайн погледна снимките пред себе си и разбра, че трябва да ги събере и прибере преди да пристигнат другите или някой да разлее нещо върху тях. Никак не ѝ се искаше. Денят ѝ се струваше мъглив, сякаш облак бе кацнал на раменете ѝ: тя все още се чувстваше булка, загорялото ѝ по време на медения месец лице продължаваше да грее, а маникюрът, направен специално за пътуването, бе все още непокътнат. Снимките не бяха просто спомен, те попълваха моменти, които бе пропуснала, изражения, които така и не бе успяла да забележи, както винаги става, когато разглеждаш отвън онова, което си видяла единствено отвътре.

Ето ги и мъничките ѝ шаферки – Пърл, племенницата ѝ, и Бети, кръщелницата ѝ – с диадеми от рози на главите, много сериозни, докато изпълняват отговорната си задача. Ето я една от любимите ѝ снимки – порасналите ѝ шаферки пред църквата. Помисли си, че тази ще сложи в рамка – вървяха към вратата, тя бе застанала в центъра, леко намръщена. Бяха подранили, въпреки това тя се притесняваше, че ще закъснеят, затова настояваше да вървят по-бързо, само че роклята и токетата ѝ пречеха и тя се клатушкаше като патица, бедрата ѝ – устремени в различни посоки лактите, щръкнали. Стела бе отметнала глава назад, косата ѝ рошава, пъхнала роза зад едното ухо, смееше се безсрамно на неприкритата паника, завладяла

Каролайн, стиснала последната цигара в едната ръка, с другата бръкнала в чантата, за да извади парфюма, с който щеше да ги напръска веднага след като влязат в църквата, за да се разнася и от четирите типичният за Стела аромат, по-сексапилен и зрял от всичко, което Каролайн би избрала, напълно неподходящ за сватба. Изи бе протегнала ръка към зълва си и я бе стиснала за лакътя, за да ѝ вдъхне кураж.

– По-бавно – канеше се да ѝ каже. – Каролайн, не сме закъснели, хората все още не са седнали. Престани да се паникьосваш или ще влезеш задъхана все едно си участвала в надбягване с чували.

Хариет беше на крачка зад нея, придържаше булото, вдигнала го, за да не се влачи по земята, и се опитваше да я догонва, докато Каролайн пъхтеше напред. Това бяха нейните момичета. Щеше да направи четири копия и да ги рамкира, за да има за всички по една и да им ги подари в знак на благодарност. Снимката беше съвършеното отражение на приятелките ѝ.

Премина на следващата и тази накара сърцето ѝ да трепне. Беше на Барт, невероятно красив във фрака си, застанал пред църквата до шаферите, спокоен, чудесен. Единствено тя бе в състояние да забележи зрънцето притеснение – беше допрял върховете на пръстите си, докато чакаше. Гостите придържаша шапките си заради поривите на вятъра, докато вървяха към входа на църквата, пищно осветен в бързо угасващата зимна светлина. Изи оправяше воала на Каролайн, докато тя чакаше на входа, а Джулиан Ратбоун, баща ѝ, чакаше изпънал гръб, типичната за бивш военен стойка, без да крие гордостта си.

– Готова ли си? – бе прошепнал той, когато тя го прихвана под ръка. Спомняше си, че букетът ѝ лекичко потреперваше заедно с цялата ръка.

Беше си поела дълбоко дъх и бе кимнала бързо.

– Нямам търпение да го видя и да застана до него. Просто... мисълта, че ще застана там малко ме плаши, татко.

Той я беше погалил по ръката, спокоен, готов да ѝ вдъхне увереност, както винаги.

– Горе главата, момичето ми. Гледаш право напред и каквото и да правиш, не поглеждай майка си. Вече плака два пъти, не искам да разплаче и теб още преди да застанеш пред олтара.

Каролайн се размя.

– Добре. Да вървим.

Щом застана пред олтара, се почувства добре. Нервността се стопи, останаха само двамата с Барт, викарият ги венча и никой и нищо друго нямаше значение.

Барт стисна ръката ѝ и тя му се усмихна. Бяха женени от три седмици и беше Нова година. Животът беше прекрасен.

– Хайде – подкани я той. – Да ги приберем. Трябва да ги пазим. Остава сега да се разстроиш, защото някой ги е залил с шампанско.

– Няма. – Каролайн започна да събира снимките на купчинка.

– Господи! Да не би да мислиш, че са... Обзалагам се, че е точно така. Погледни. – Гласът на Стела Олбрайт се понесе в театрален шепот колкото скандализирано, толкова и развълнувано, когато посегна към една от снимките, на която шафер, съученик на Барт, танцуваше с неомъжена приятелка на Каролайн, ръката му отпусната към дупето ѝ, докато я водеше на дансинга. – Тази безсрамница. Дори не съм предполагала каква е. Браво на нея. Трябва да ѝ звънна. – Стела се наведе и лепна както обикновено яркочервените си устни на бузата на Каролайн. – Здравей, миличка. Добре дошла. Барт. – Целуна го и по двете бузи. Както обикновено, ухаеше на парфюм, секс и цигари.

– Внимавай със снимките – предупреди Барт, докато тя посягаше към една, на която бе майката на Каролайн, Джини, за да я стисне между лакираните си в синьо нокти. Отдолу се показва снимка на Хариет, погледнала към гаджето си Уил, а на преден план се виждаха Каролайн и Барт, преплели пръсти. Хариет бе отправила очи към него, застанал в задната част на църквата, където бе раздавал програми на службата и вече бе забол поглед в една от белите картички, докато се преструва-

ше, че чете думите на химна, който пееше на висок глас, макар че и Хариет, и всички, които биха се замислили, щяха да се сетят, че го пее още от дете.

– Внимавам. Я погледни. Срамота.

– Кое? – наведе се Каролайн. – Хати е супер.

Стела изви вежда.

– Супер ли? Погледни я само. Тя направо ще се пръсне от завист.

– Мислиш ли?

Стела изсумтя.

– Миличка, изписано е на лицето ѝ. Къде каза, че е шампанското? Вие сте напред с материала. Имам много да наваксам.

Каролайн кимна, докато Стела излизаше, и продължи да разглежда снимката. Не я беше виждала досега. Благодарение на острия писателски поглед на Стела тя видя истината. Стела винаги виждаше скритата история. Неочаквано всичко ѝ се изясни. Хариет беше впила очи в Уил и макар той да бе усетил погледа ѝ, се преструваше, че не забелязва. Копнежът в очите ѝ бе неприкрит, незададеният въпрос пърхаше като крилца на пеперуда помежду им. Това бе неизказаната битка на Хариет. Омъжи се за мен, мълвеше тя без думи, сякаш редеше молитва. Омъжи се за мен. Минаха седем години и хората вече дори не поглеждат пръста ми нито след Коледа, нито след Нова година, нито след Деня на влюбените, нито на рождения ми ден. Минаха седем години, аз останах последна и макар да знам, че няма значение, за мен има. Наистина има.

Каролайн потръпна и прибра снимката най-отдолу, за да не я види Хариет, когато пристигнат двамата с Уил. След това пхна купчинката в найлоновото калъфче и реши да го прибере на сигурно място, доволна и щастлива, че има до себе си мъж като Барт.

19:12

Хариет Бейли седеше на предната седалка в очукания стар *Ленд Роувър* на Уил и си мечтаеше, не за пръв път от началото